

Mélyen tisztelt Alkotmánybíróság!
A Szegedi Törvényszék útján!

SZEGEDI TÖRVÉNYSZÉK	
6	21
Érk.:	2016 JÚL 12. 27
Példány: 2	Meil.: megl + bor
Az ügyiratsz.: 23.P. 21843/2013	

Alkotmányjogi panasz

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/1336-p/2016.
Érkezett:	2016 JÚL 19.
Példány: 2	Közlőiroda:
Melléklet: 3X3+2	Pf

alperes

ellen

**szervezés érvénytelensége
iránti**

**23. P. 21.843/2013. sz. perében
hozott Pfv. VII. 21.598/2015/6. sorsz.
felülvizsgálati ítéletével kapcsolatban**

in

Mélyen tisztelt Alkotmánybíróság!

indítványozónak

alkotmányjogi panasza

a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv. VII. 21.598/2015/6. sorsz., 2016. III. 29-én kelt és a jogi képviselő részére 2016. május 10-én kézbesített ítélete (I. f.: a Szegedi Törvényszék 23. P. 21.843/2013/18. sorsz., II. f.: Szegedi Ítéletábrla Pf.II. 21.036/2014/5. sorsz. ítélete) ellen, amelyben kéri a Kúria ítéletének megsemmisítését az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (*Abt.*) 27. §-a alapján, figyelemmel az *Abt.* 29., 30., 52. §-ára és 53. §-ának (2) bekezdésére illetőleg az Ügyrend 28. § (2) bekezdésére az alábbi

indokok

alapján.

Indítványozó felperesként *Abt.* 1. § a) pontja szerinti egyedi ügyen, a fenti számú felülvizsgálati eljárás során hozott ítélettel kapcsolatban a sérülni vélt alaptörvényi rendelkezés:

„XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

A bíróságok ítéletüket indokolni kötelesek. A döntések indokolásának kötelezettsége nem csupán a magyar polgári perrendtartás szabálya [*Pp.* 220. § (1) d) és 221. §] szerint áll fenn. A tisztességes eljáráshoz fűződő alkotmányos alapjog, az alapvető emberi jog kiterjed arra is, hogy az ítéletet indokolással kell ellátni:

„Egyezmény az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről Róma, 1950. november 4.”¹

...

6. CIKK Tisztességes tárgyaláshoz való jog

1. Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában. ...”

¹ Kihirdette az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény

Az Egyezmény 6. cikke 1. pontjának rendelkezését Emberi Jogok Európai Bírósága az *Taxquet v. Belgium* 926/05 (13/01/2009) ügyben hozott ítéletének 91. pontja szól az ítéletek indokolási kötelezettségéről mint a tisztességes eljárás feltételéről szól.

*„91. In proceedings conducted before professional judges, the accused’s understanding of his conviction stems primarily from the reasons given in judicial decisions. In such cases, the national courts must indicate with sufficient clarity the grounds on which they base their decisions (see *Hadjianastassiou v. Greece*, no. 12945/87, 16 December 1992, § 33, Series A no. 252). Reasoned decisions also serve the purpose of demonstrating to the parties that they have been heard, thereby contributing to a more willing acceptance of the decision on their part. In addition, they oblige judges to base their reasoning on objective arguments, and also preserve the rights of the defence. However, the extent of the duty to give reasons varies according to the nature of the decision and must be determined in the light of the circumstances of the case (see *Ruiz Torija*, cited above, § 29). While courts are not obliged to give a detailed answer to every argument raised (see *Van de Hurk v. the Netherlands*, 19 April 1994, § 61, Series A no. 288), it must be clear from the decision that the essential issues of the case have been addressed (see *Boldea v. Romania*, no. 19997/02, § 30, 15 February 2007).”*

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának TATISHVILI kérelmezőnek az Orosz Állam kérelmezettel szembeni 1509/02 sz. ügyében 2007. február 22-én Strasbourgban meghozott ítéletének [a továbbiakban: *Orosz ügyben hozott EJEB ítélet*] 58. pontja – nem büntetőjogi ügyben – szintén úgy értelmezte az Egyezmény 6. cikkének 1. pontját, a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogot, hogy az kötelezi a bíróságokat arra, hogy ítéletüket indoklással lássák el:

*58. The Court reiterates that, according to its established case-law, which reflects a principle linked to the proper administration of justice, judgments of courts and tribunals should adequately state the reasons on which they are based. Article 6 § 1 obliges courts to give reasons for their judgments, but cannot be understood as requiring a detailed answer to every argument. The extent to which this duty to give reasons applies may vary according to the nature of the decision (see *Ruiz Torija v. Spain*, 9 December 1994, § 29, Series A no. 303-A). Even though a domestic court has a certain margin of appreciation when choosing arguments in a particular case and admitting evidence in support of the parties’ submissions, an authority is obliged to justify its activities by giving reasons for its decisions (see *Suominen v. Finland*, no. 37801/97, § 36, 1 July 2003). A further function of a reasoned decision is to demonstrate to the parties that they have been heard. Moreover, a reasoned decision affords a party the possibility to appeal against it, as well as the possibility of having the decision reviewed by an appellate body. It is only by giving a reasoned decision that there can be public scrutiny of the administration of justice (see, mutatis mutandis, *Hirvisaari v. Finland*, no. 49684/99, § 30, 27 September 2001).”*

A tisztességes eljárás alapjogi követelménye tehát nem pusztán az eljárás megfelelő lefolytatására vonatkozik, hanem a meghozott döntésre is annyiban, hogy annak indokolásának kell lennie. Ezért tehát az Alaptörvény idézett XVIII. cikke 1. pontjának tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogi követelményét is olyképpen indokolt értelmezni, hogy az tartalmazza a bírói döntés indokolásának kötelezettségét. Az *Orosz ügyben hozott EJEB ítélet* idézett indoka azt is kiemeli az indokolási kötelezettséggel kapcsolatban, hogy annak az a célja, hogy az az ítélet nyilvános ellenőrzését biztosíthassa [„*It is only by giving a reasoned decision that there can be public scrutiny of the administration of justice (see, mutatis mutandis, *Hirvisaari v. Finland*, no. 49684/99, § 30, 27 September 2001)*”].

Amint azt a mélyen tisztelt Alkotmánybíróság már megállapította, a rendes bíróságok ítéleteinek alkotmányjogi, alapjogi védelem szempontjából történő vizsgálata nem terjedhet ki arra, hogy az ítélet a vonatkozó jogszabályoknak megfelelő döntést tartalmazta, a kifejtett indokok a vonatkozó jogszabályoknak megfelelnek-e.

Az indokolási kötelezettség teljesítésének vizsgálata mégsem nem kerülhető meg, hiszen az EJEB fent idézett két ítélete kimondja, hogy a panaszolt ítélet megsértette az Egyezmény 6. cikke 1. pontját, mert nem teljesítette indokolási kötelezettségét. Az utóbbi, *Orosz ügyben hozott EJEB ítélet* az 56. pontjában rögzítette, a panaszos kifogásolta azt, hogy a bíróságok ítéletei olyan szerződésre hivatkoztak indokként, amely nem létezik. Az EJEB ítéletének 61. pontja pedig rögzítette, hogy az oroszországi bíróságok elmulasztották annak bizonyítását, hogy a kérdéses szerződés létezik-e.

Az EJEB ezen ítéletének 63. pontja pedig megállapította, hogy emiatt az eljárt oroszországi bíróságok ítéletei megsértették az Egyezmény 6. cikkének 1. pontját, azaz a tisztességes eljárás követelményét.

Mivel az Alaptörvény XVIII. cikke hasonlóképpen alapjogi követelménnyé teszi a tisztességes eljáráshoz fűződő jogát az indítványozónak, ezért – a fentiek fényében – indokolt, hogy az alkotmányjogi panasz eljárás során az Alkotmánybíróság vizsgálja, vajon a sérelmezett ítélet tartalmaz-e olyan indokolást, ami megfelel a tisztességes eljárás követelményének.

Az alkotmányjogi panasz utóbbi álláspontja alátámasztásául hivatkozik a fent idézett, *Orosz ügyben hozott EJEB ítélet* 62. pontjára, amely az eljárt legmagasabb oroszországi bíróság ítéleti indokolásának azt a részét is ellentétesnek ítélte az Egyezmény 6. cikke 1. pontjával, hogy e legmagasabb fokú eljárt bíróság, a Moszkvai Városi Bíróság ítélete nem tartalmazott indokolást arra nézve, hogy a kérelmező fellebbezési indokai ellenére miért fogadta el az alacsonyabb fokon eljárt bíróság ítéletének megállapítását, hanem pusztán csak magáévá tette az alsófokú bíróság álláspontját:

„19. On 2 August 2001 the Moscow City Court upheld the judgment. It reiterated the District Court’s findings that the applicant’s claim had to be dismissed because she had failed to prove her Russian citizenship or an intention to obtain it and because she had failed to provide any documents confirming her right to move into the flat in question. The City Court did not address the arguments advanced by the applicant’s representative in the grounds of appeal.”

„56. The applicant submitted that the proceedings had not been fair because the domestic courts had based their findings on “a treaty” between Russia and Georgia on visa-based exchanges which had never existed. Although the representative of the flat owner had produced his written consent to her moving into the flat, the courts had insisted that her right to live in the flat had not been sufficiently established. The judges had misrepresented the facts with a view to dismissing her claim. 57. The Government claimed that the proceedings had been fair because the applicant and her representative had taken part in the hearings and put forward arguments in defence of her claim. There was no indication of any breach of the principle of equality of arms. The applicant and her representative had been able to appeal against the first-instance court’s judgment to an appellate court and also to lodge an application for supervisory

review. Those applications had been duly examined and dismissed by reasoned decisions.”

„58. The Court reiterates that, according to its established case-law, which reflects a principle linked to the proper administration of justice, judgments of courts and tribunals should adequately state the reasons on which they are based. Article 6 § 1 obliges courts to give reasons for their judgments, but cannot be understood as requiring a detailed answer to every argument. The extent to which this duty to give reasons applies may vary according to the nature of the decision (see *Ruiz Torija v. Spain*, 9 December 1994, § 29, Series A no. 303-A). Even though a domestic court has a certain margin of appreciation when choosing arguments in a particular case and admitting *TATISHVILI v. RUSSIA JUDGMENT 13* evidence in support of the parties' submissions, an authority is obliged to justify its activities by giving reasons for its decisions (see *Suominen v. Finland*, no. 37801/97, § 36, 1 July 2003). A further function of a reasoned decision is to demonstrate to the parties that they have been heard. Moreover, a reasoned decision affords a party the possibility to appeal against it, as well as the possibility of having the decision reviewed by an appellate body. It is only by giving a reasoned decision that there can be public scrutiny of the administration of justice (see, *mutatis mutandis*, *Hirvisaari v. Finland*, no. 49684/99, § 30, 27 September 2001).

59. In the present case the judgments of the Dorogomilovskiy District Court and the Moscow City Court refusing the applicant's complaint were founded on two grounds. They held, firstly, that there existed a dispute between the applicant and the flat owner as to her right to move into the flat. Secondly, they found that the applicant's residence might have been unlawful because “a treaty” between Russia and Georgia on visa-based exchanges required her to be in possession of an entry visa.

60. As regards the first finding by the domestic courts, the Court observes that the applicant had produced a written certified consent from the flat owner to her moving in. A representative of the flat owner confirmed that consent in the oral submissions before the District Court. The District Court subsequently directed that the reference to those submissions be added to the hearing record (see paragraph 17 above). It follows that the flat owner's consent was validly produced in the domestic proceedings and its existence was acknowledged by the District Court, which gave no reasons whatsoever for its finding that there existed a dispute between the applicant and the flat owner. Nor did the District Court indicate any reasons for holding that the municipal-tenancy provisions of the Housing and Civil Codes applied in a situation where the flat owner had clear title to the flat and wished to make it available to the applicant.

61. As to the domestic courts' reliance on “a treaty” between Russia and Georgia on visa requirements, the Court observes that they omitted to verify whether such a treaty was in existence. In fact, the visa requirement for Georgian citizens had not been introduced by a treaty as the District Court maintained, but had resulted from the denunciation by Russia of the Bishkek Agreement in the absence of a separate treaty on visa-free movement between Russia and Georgia (see paragraph 28 above). The Court is not convinced that this discrepancy could have been the result of a mere difference in terms because the text of the “treaty on visa-based exchanges” was never produced in the domestic proceedings. The domestic courts appear to have taken the reference to it from the passport department's submissions. Furthermore, the Court finds it anomalous

that the District Court relied on a treaty governing the conditions of entry and stay for Georgian citizens without giving any reasons for the assumption that the applicant was a Georgian citizen. As the Court has found above, no evidence to that effect has been produced either in the domestic proceedings or before it.

62. Nor was the inadequacy of the District Court's reasoning corrected by the Moscow City Court, which simply endorsed the reasons for the lower court's decision. While such a technique of reasoning by an appellate court is, in principle, acceptable, in the circumstances of the present case it failed to satisfy the requirements of a fair trial. As the applicant's statement of appeal indicated that the District Court's findings had been devoid of a factual and/or legal basis, it was all the more important that the City Court give proper reasons of its own (see Hirvisaari, cited above, § 32). Nevertheless, the City Court endorsed the District Court's findings in a summary fashion, without reviewing the arguments in the applicant's statement of appeal.

63. Accordingly, the Court considers that the manifestly deficient reasoning by the Dorogomilovskiy District Court and the subsequent approval of such inadequate reasoning by the Moscow City Court as an appellate body failed to fulfil the requirements of a fair trial. There has therefore been a violation of Article 6 § 1 of the Convention."

A tisztességes eljárás követelményéből, s az indokolási kötelezettségből a fenti ítélet értelmezése azt a következtetést is levonta és alkalmazta, hogy az ítélet indokolása nem tartalmazhat bármilyen indokot, hiszen az EJEB az Egyezmény szabályával ellentétésnek ítélte az olyan indokolást („*manifestly deficient reasoning*”), amely nem terjed ki a fellebbezés indokaira (*without reviewing the arguments in the applicant's statement of appeal*”).

Tehát az alapjogi vagy emberi jogi szempont szerint sem elfogadott az, hogy a bíróság ítélete bármilyen indokolást tartalmazhat, vagyis az alapjogi, illetve emberi jogi felülvizsgálat során az ítélet indokolása is revízió alá vethető abból a szempontból, hogy az indokolás szövege megfelel-e a tisztességes eljárás követelményének. Így ha pl. a másodfokú bíróság nem ad választ a fellebbezés lényeges felvetéseire, az indokolás nem elégíti ki tisztességes eljárás követelményeit.

Vagyis bár az *Orosz ügyben hozott EJEB ítélet* megállapítása szerint nem kell kitérnie az ítéletnek valamennyi felvetésre [„58. ... *Article 6 § 1 obliges courts to give reasons for their judgments, but cannot be understood as requiring a detailed answer to every argument.*”], mégis a tisztességes eljárás követelménye az ítélet indokolás tartalmára is vonatkoztatandó.

S abból, hogy az *Orosz ügyben hozott EJEB ítélet* megállapítása nyilvánvalóan nem taxatív feltételeit állapította meg e követelménynek, csupán kiemelt egyet közülük, amikor úgy foglalt állást, hogy az elsőfokú ítélet indokai alapján történő másodfokú helybenhagyása nélküli a fellebbezés eltérő, nyilvánvalóan lényeges indokaival való foglalkozást [„*The extent to which this duty to give reasons applies may vary according to the nature of the decision...*”], a mélyen tisztelt Alkotmánybíróság szíves engedelmeivel indítványozó azt a következtetést vonja le, hogy a bírósági ítélet indokolásának eleget kell tennie bármely ítélet esetére vonatkozatható legalapvetőbb követelményeknek, így pl. a logika szabályai szerinti általános és legalapvetőbb követelményeknek. Ebből kiindulva indítványozó – a mélyen tisztelt Alkotmánybíróság hozzájárulásával – úgy és arra is következtet, hogy a bírói ítélet nem kerülhet ellentmondásba saját indokaival, tehát nem lehet önellentmondó, és a bírói ítélet nem lehet ellentétes köztudomású tényekkel.

Hiszen ha e két követelmény nem lenne támasztható bármely ítélet indokolásával szemben, akkor az ítéletek indokolása bármit tartalmazhatna, bármire támaszkodhatna anélkül, hogy tisztességtelen eljárást valósítana meg. Márpedig az *Orosz ügyben hozott EJEB ítélet* álláspontja az elégtelen indokolást is a 6 cikk (1) bekezdésével ellentétesnek ítélte, tehát bármiféle indok nem elégítheti ki a tisztességes eljárás követelményét.

Ebből indítványozó szerény álláspontja szerint levonható az a követelmény, hogy a bíróság ítélete nem tartalmazhat önellentmondó indokot, s indokai nem lehetnek ellentétesek köztudomású ténnyel. Ha ugyanis az ítélet alapulhatna ilyen indokokon, akkor az indokolási kötelezettség legalsó szintjét sem teljesítené, kiüresítené a megfelelő indoklás [„*judgments of courts and tribunals should adequately state the reasons*”] vagyis nem felelne meg mindannak a követelménynek, amely a tisztességes eljárás alapelvi, emberi jogi követelményéből fakad, s amelyet az *EJEB* fent idézett két ítélete megállapított.

Az alkotmányjogi panasz eljárás tehát kiterjedhet arra, hogy a kifogásolt ítéleti indok kellő alátámasztással rendelkezett-e abból a szempontból, hogy az indítványozónak a Kúria a Pfv. VII. 21.598/2015/6. sorsz. ítéletével elbírált, felülvizsgálati kérelmének indokai között szerepeltetett befektetői jelleget a felülvizsgálati ítélet azon okból nem látta megállapíthatónak, hogy – közelebbi indok és alátámasztás nélkül – álláspontja szerint a felülvizsgálati kérelemmel élő indítványozó nem kockáztatta sem saját, sem más pénzét.

A felülvizsgálati kérelmet és a benne hivatkozott azon indokot, hogy a perbeli kölcsönszerződés befektetési szolgáltatást tartalmazott, az alkotmányjogi panasszal érintett felülvizsgálati ítélet azzal az indokkal utasította el, hogy: „*A felperes nem tekinthető ugyanis befektetőnek. Sem saját, sem más pénzét nem kockáztatta.*” {Indokolás [30. pont harmadik és negyedik mondata}. Az Indokolás [32] pontja pedig annak ellenére a 6/2013. PJE határozat indokai közte a befektetési vállalkozásokról és az árutőzsdei szolgáltatókról, valamint az általuk végezhető tevékenységek szabályairól szóló 2007. évi CXXXVIII. törvény értelmezéseire hivatkozva utasította el a felülvizsgálati kérelem befektetői jellegre vonatkozó állítását, hogy ① a felülvizsgálati kérelem kiemelte, a 6/2013. PJE nem a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott törvényi (a tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. törvény, *Tpt.*) szabályt értelmezte, amikor megállapította, hogy az ilyen fajta kölcsönszerződések nem tartalmaznak befektetési jelleget, ② a felülvizsgálati ítélet maga is elismerte, hogy a 6/2013. PJE nem a *Tpt*-re alapította fenti jogértelmezését.

A felülvizsgálati ítélet elismerte, hogy az indítványozó ún. deviza alapú kölcsönszerződést kötött {Indokolása [30] pontjának második mondata}, amely szerződés szerint viszont a törlesztések forintban teljesítendő – a kijelölt bank által a mindenkori törlesztő részlet esedékességekor jegyzett forint/svájci frank árfolyama szerint átszámított – összegének oly módon kell elérnie a kölcsön, kamatai és járulékai összegének svájci frankban megállapított összegét, hogy a törlesztő részletek száma mindaddig növekedni fog, amíg a rögzített forint összegű törlesztő részletek fentiek szerint devizára átszámított összege eléri a kölcsön tőkéjének, kamatának, valamint járulékainak devizaösszegét.

Az ilyen kölcsönszerződések szerinti kölcsöntörlesztések összegének a devizapiac, illetőleg a megjelölt bank által jegyzett árfolyam változásának történő kitettsége köztudomású lett legkésőbb 2014. évre novemberére, amikor is a kölcsön devizaösszegének a 2014. nov. 7-én jegyzett MNB árfolyamon való átváltását rendelte el a jogszabály [2014:XL. törvény, majd a 2014:LXXVII. törvény 10. § b) pontja]. Legalább addigra köztudomású tényé vált, hogy a forint és a svájci frank, vagy más kikötött deviza átváltási árfolyamának változása –

leggyakrabban a deviza javára történő emelkedése – egyenesen kihat e kölcsönök törlesztő részleteinek összegére, illetve számára. Ezt a napi kiadványú újságok megírták [„*Megmentette a Kormány a devizaadósokat a forintosítással!*” stb. megjelölésű szalagcímek], de maga a Kúria a 6/2013. Polgári Jogegységi Határozatának indokolása is tartalmazta:

„E szerződéstípusnál az adós ... devizában adósodott el, amiből következően ő viseli az árfolyamváltozás hatásait: a forint gyengülése az adós fizetési terhének növekedését, erősödése pedig a csökkenését eredményezi.”

Indítványozó kiemeli, hogy alkotmányjogi panaszának nem az a jogcíme és indoka, hogy a felülvizsgálati ítélet eltért e jogegységi határozat megállapításától. A Jogegységi Határozat fenti megállapítását kizárólag annak igazolásául idézi és hivatkozik rá, hogy maga a Kúria is tudomással bírt arról, hogy az ilyen szerződések kölcsönadósai által fizetendő törlesztő összege a forint és a deviza átváltási árfolyamának változásától függ. Tehát, közismert tény volt legalább 2014-re, hogy a kölcsönadós fizetési kötelezettségének összege a forint és a deviza (jellemzően svájci frank) átváltási árfolyamának változásának függvényében változott.

A felülvizsgálati ítélet tehát egyrészt önellentmondó indokolást tartalmazott akkor, amikor – kinyilvánította, hogy az indítványozó nem kockáztatta saját pénzét annak ellenére, hogy devizában elszámolt kölcsönszerződést kötött, – annak ellenére alkalmazta a 6/2013. PJE-t, hogy maga is elismerte a felülvizsgálati kérelem azon állítását, hogy az említett PJE olyan jogszabályt értelmezett, amelyik eltérő volt a perbeli kölcsönszerződésre vonatkozó jogszabálytól {„[32] ... A 6/2013. PJE. 3. pontja nem vitásan nem a Tpt.-re, hanem a meghozatalakor hatályos Bszk. rendelkezésére utalással rögzíti, hogy ...”}. Vagyis elismerten nem a perbeli szerződés megkötésekor, hanem a PJE meghozatalakor volt hatályban a hivatkozott jogszabály, s mégis e jogszabályt értelmező PJE megállapításaira hivatkozott a felülvizsgálati ítélet. Egyáltalán nem tért ki a felülvizsgálati kérelem azon állítására, hogy az indítványozó az általán fizetendő kölcsöntörlesztő részletek összegeit kockáztatta, csupán az indítványozó által fizetett vételár önrész tekintetében vizsgálta a befektetési kockáztatást. Vagyis nem tért ki a felülvizsgálati kérelem lényeges állítására és hivatkozására.

A felülvizsgálati kérelem a köztudomású ténnyel ellentétes indokra alapította döntését azzal, hogy rögzítette, az indítványozó annak ellenére nem kockáztatta saját pénzét, az általa fizetendő törlesztő részletek összegeit a devizapiac változásai függvényében, hogy ún. deviza alapú kölcsönt kötött. Holott már 2014. őszére a széles közvélemény számára nyilvánvalóvá vált, hogy a 2014. évi forintosítással elkerülték a deviza alapú kölcsönök további kitérttségét a forint és deviza átváltási árfolyamai változásainak.

Indítványozó kéri adatainak zártan történő kezelését. Mellékeli jogi képviselőjének adott meghatalmazását. Az I. és II. fokú, valamint felülvizsgálati ítélet másolatának csatolására – póthatáridő megadását kéri, illetőleg ezt pótlólag 3 napon belül benyújtja az I. fokú bíróságon.

Budapest, 2016. július 11.